

Sygn. akt II Ka 217/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Robert Pelewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Tutro

w sprawie **J. P.**

obwinionego o czyn z art. 92§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mielcu, VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Kolbuszowej, z dnia 4 maja 2015 roku w sprawie sygn. akt VII W 47/15

I. **utrzymuje w mocy** zaskarżony wyrok;

II. **zasądza** od obwinionego J. P. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego w łącznej kwocie 100 zł (sto złotych).

MS/W 20b Wyrok sądu odwoławczego – wzór ogólny (stan prawny na dzień 01.07.15 r.).^{a)}

Sygn. akt **II Ka 217/15**

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, z dnia 11 sierpnia 2015 r.

Komenda Powiatowa Policji w Kolbuszowej obwiniła **J. P.** o to, że :

w dniu 27.06.2014r. około godz. 17:15 na drodze nr (...) w miejscowości K. woj. (...) na ul. (...) kierował samochodem osobowym m-ki A. (...) nr rej. (...) i wykonując manewr wyprzedzania innych pojazdów nie zastosował się do znaku P-3 "linia jednostronnie przekraczalna",

tj. o wykroczenie z art. 92§1 kw.

Sąd Rejonowy w Mielcu VII Zamiejskowy Wydział Karny z/s w Kolbuszowej wyrokiem z dnia 4.05.2015 r. w sprawie VII W 47/15 orzekł następująco:

I. uznał obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, stanowiącego wykroczenie z art. 92§ 1 kw i za to na podstawie powołanego przepisu, skazał go na karę grzywny w kwocie 500 złotych;

II. na podstawie art. 118 kpow i § 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz art. 119 kpow w zw. z art. 627 kpk zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 150 złotych.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca obwinionego J. P., w całości na korzyść obwinionego.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu obrońca zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego wyroku, a w szczególności art. 57 § 2 pkt 2 kpw poprzez brak określenia zarzucanego obwinionemu czynu ze wskazaniem miejsca jego popełnienia;

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego wyroku, a w szczególności art. 8 kpw w zw. z art. 2 § 2 kpw, art. 4 kpw, art. 5 § 1 i 2 kpw oraz art. 7 kpw, art. 34 kpw, oraz art. 82 § 1 kpw w zw. z art. 424 § 1 kpw - poprzez uwzględnienie w zaskarżonym wyroku tylko okoliczności niekorzystnych dla obwinionego, z pominięciem tych z których wynika, że obwiniony J. P. nie dopuścił się czynu objętego dyspozycją art. 92 § 1 kw,

prowadzące w konsekwencji do:

3) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oraz sprzeczności ustaleń Sądu, istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności karnej obwinionego, z treścią materiału dowodowego sprawy, polegającego na przyjęciu, że obwiniony J. P. dopuścił się czynu objętego treścią art. 92 § 1 kw, co było możliwe do ustalenia (...) dzięki przeprowadzonym dowodom osobowym i nieosobowym (str. 3 uzasadnienia).

W apelacji obrońca obwinionego wniósł o: o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego J. P. od zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego kosztów obrony z wyboru za obie instancje według norm prawem przypisanych.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu stwierdził, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę obwinionego J. P. nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż argumenty w niej zawarte mają charakter typowo polemiczny.

Jeśli idzie o poprawność dokonanych ustaleń faktycznych, stwierdzić należy, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący, dokładny i prawidłowy. Ocena całokształtu materiału dowodowego również dokonana została kompleksowo i szczegółowo, nie zawierała luk natury faktycznej lub logicznej oraz oparta została konsekwentnie na przesłankach art.7 kpk, kształtujących procesową zasadę swobodnej sędziowskiej oceny dowodów, który to przepis na mocy art. 8 kpw znajduje odpowiednie zastosowanie w sprawach o wykroczenia.

Uzasadnienie orzeczenia Sądu I instancji spełniło wszystkie wymogi art.424 § 1 i 2 kpk. W szczególności Sąd ten przekonująco wykazał, na podstawie których dowodów i w oparciu o jakie kryteria ich oceny uznał obwinionego J. P. za winnego popełnienia przypisanego mu wykroczenia.

Sąd Odwoławczy podzielił w pełni zarówno zasadność dokonanych ustaleń faktycznych, jak też trafność i logikę oceny materiału dowodowego w postępowaniu przed Sądem I instancji. Z tych względów zarzuty apelacyjne obrońcy obwinionego J. P. nie mogły odnieść oczekiwanego przez skarżącego skutku.

Należy przede wszystkim stwierdzić, iż w sprawie tej nie doszło do obrazę przepisów postępowania mającej wpływ na treść wydanego wyroku, a w szczególności art. 57§2 pkt 2 kpw poprzez brak określenia zarzucanego obwinionemu czynu ze wskazaniem miejsca jego popełnienia. Sąd Rejonowy przyjął za wnioskiem o ukaranie, że obwiniony popełnił zarzucany mu czyn „na drodze nr (...) w miejscowości K., woj. (...) na ul. (...)” i dodatkowo dookreślił miejsce popełnienia wykroczenia poprzez wskazanie, że do manewru wyprzedzania doszło na odcinku, gdzie znajduje się znak P-3 „linia jednostronnie przekraczalna”, co stanowi o bycie wykroczenia kwalifikowanego z art. 92§1 kw. Takie określenie miejsca popełnienia czynu nie wymaga doprecyzowania przez Sąd Rejonowy, na przykład poprzez wskazanie konkretnych numerów słupków hektometrowych, co oznacza, że określenie miejsca przyjęte przez Sąd Rejonowy jest wystarczająco precyzyjne i w żadnym razie nie narusza dyspozycji art. 57§2 pkt 2 kpw – a tym samym dokładnie określa czyn J. P., w rozumieniu art. 82§2pkt1 kpw.

Przechodząc do kolejnego zarzutu apelacyjnego obrazę przepisów postępowania mającej wpływ na treść wydanego wyroku, a w szczególności art. 8 kpw w zw. z art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk oraz art. 7 kpk - poprzez uwzględnienie w

zaskarżonym wyroku tylko okoliczności niekorzystnych dla obwinionego, z pominięciem tych z których wynika, że obwiniony J. P. nie dopuścił się czynu objętego dyspozycją art. 92 § 1 kw - należy stwierdzić, iż Sąd Odwoławczy nie dopatrzył się naruszeń również w tym zakresie.

Sąd Rejonowy przy rozpoznawaniu tej sprawy uwzględnił niewątpliwie cały materiał dowodowy, ale decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia przez J. P. miały dowody nieosobowe w postaci projektu stałej organizacji ruchu na ww. ulicy uzyskanego z(...) oraz pisemnej opinii biegłego I. R. sporządzonej na potrzeby śledztwa Ds. 421/14/S prowadzonego w sprawie o czyn z art. 177§2 kk. Dowody te jednoznacznie wskazują na to, że obwiniony J. P. podjął manewr wyprzedzania w miejscu niedozwolonym, gdzie znajdował się znak P-3 „linia jednostronnie przekraczalna”. Są to dowody w pełni wiarygodne i na ich podstawie Sąd Rejonowy mógł poczynić pewne ustalenia faktyczne. Dowody osobowe, a więc subiektywne odczucia innych kierowców o możliwości podjęcia manewru wyprzedzania na danym odcinku, ustępują pierwszeństwa niepodważalnym dowodom nieosobowym, z których jednoznacznie wynika, że manewr ten był niedozwolony, o czym informowało oznakowanie poziome.

Ze względu na powyższe nie można zgodzić się z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oraz sprzeczności ustaleń Sądu istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności karnej obwinionego z treścią materiału dowodowego sprawy.

Należy podkreślić, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Pamiętać przy tym należy, że posługiwanie się zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych nie może zostać sprowadzone wyłącznie do polemiki z ustaleniami Sądu I instancji, lecz powinno polegać na wykazaniu, jakich to konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się tenże Sąd przy ocenie materiału dowodowego.

Powyższych wymogów nie spełniła apelacja wywiedziona przez obrońcę obwinionego J. P.. Sposób formułowania zarzutów pod adresem zaskarżonego rozstrzygnięcia był typowo polemiczny i polegał na kwestionowaniu w dużej części ustaleń faktycznych, przy jednoczesnym przedstawianiu własnej, wybiórczej oceny materiału dowodowego, z pominięciem zależności pomiędzy poszczególnymi dowodami. Tymczasem samo tylko zasygnalizowanie możliwości przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu jest dalece niewystarczające, aby doprowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. m.in.: OSNPG 1975, z.9, poz.84; OSNKW 1975, z.5, poz.58; Prok. i Pr. 2002/11/27; KZS 2003, z.3, poz.53). Warto również wskazać, iż ustalenia faktyczne mogą także wypływać z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę, na której podstawie doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dane okoliczności faktyczne istotnie wystąpiły.” (OSNKW 1974, z.2, poz.33).

W przedmiotowej sprawie Sąd Odwoławczy nie miał najmniejszych wątpliwości, że J. P. w dniu 27.06.2014r. około godz. 17:15 na drodze nr (...) w miejscowości K. woj. (...) na ul. (...) kierował samochodem osobowym m-ki A. (...) nr rej. (...) i wykonując manewr wyprzedzania innych pojazdów nie zastosował się do znaku P-3 "linia jednostronnie przekraczalna", co słusznie zostało zakwalifikowane jako wykroczenie z art. 92§1 kw. Fakt ten został bowiem stwierdzony na podstawie całego materiału dowodowego zebranego w tej sprawie, ocenionego zgodnie dyrektywami zawartymi w art. 8 kpw w zw. z art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, oraz art. 7 kpk.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu nie dopatrzył się również naruszenia art. 8 kpw w zw. z art. 5 §1 i 2 kpk, ponieważ w sprawie tej Sąd meriti słusznie nie powziął wątpliwości, których nie byłby w stanie rozstrzygnąć.

Natomiast zarzut naruszenia art. 34 kpk jest dla Sądu Odwoławczego całkowicie niezrozumiały. Obrońca obwinionego nie wskazuje, który paragraf tego przepisu został jego zdaniem naruszony i na czym konkretnie to naruszenie miałoby polegać. Z tego względu zarzut naruszenia tego przepisu również uznano za bezzasadny.

Wobec całokształtu przedstawionych wyżej rozważań apelacja obrońcy obwinionego J. P. nie mogła skutkować jakąkolwiek zmianą zaskarżonego wyroku w postępowaniu odwoławczym, z tej racji, że apelacja ograniczała się

zaledwie do przedstawienia odmiennych poglądów, co do oceny materiału dowodowego. Znalazło to swój wyraz w punkcie I wyroku. Utrzymując w mocy zaskarżone rozstrzygnięcie Sąd Odwoławczy działał w oparciu o 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw.

W punkcie II wyroku Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego, obciążając nimi obwinionego J. P.. Rozstrzygnięcie to zapadło na mocy art. art. 118 § 1 kpw w zw. z §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. 2001 nr 118 poz. 1269.) oraz art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1973 nr 27 poz. 152).